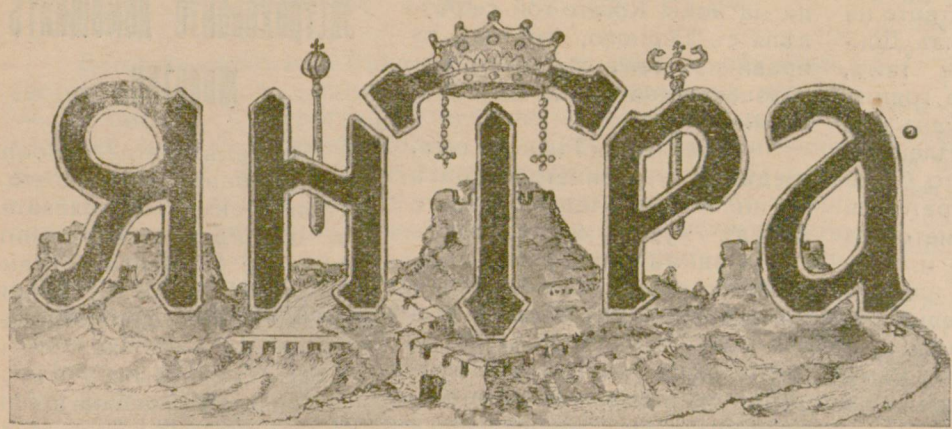

СЕДМИЧНИКЪТ за култура и просвѣта.

Редакторъ
СТ. П. РАЛЕВСКИТЕЛЕФОНЪ № 93.
ПОЩЕНСКА ЧЕКОВА СМѢТКА № 2322Урежда
РЕДАКЦ. КОМИТЕТЪ

+ Професоръ В. Н. Златарски

Една по една чезнатъ звездитъ на нашата наука. Именитиятъ ни съгражданинъ Василь Н. Златарски угасна на 15 т. м., 4 ч. следъ обѣдъ, приведенъ надъ четвъртия томъ на голъмата История на българския народъ и готвещъ се за сжщо тъй грамадното и толкова важно отъ историческо гледище дѣло — написването историята на Велико-Търново, което отражава духовния, културния, стопанския и общественъ животъ на България отъ 1186 година до избирането на градъ София за столица.

Паисий, Венелинъ, Христати, Павловичъ, Драганъ Цанковъ, Т. Н. Шишковъ, Иловайский, Маринъ Дриновъ, Димитровъ, Иречекъ, Златарски — това сж стъпалата презъ които е вървѣло търсенето на историческата истина за сждинитъ на българския народъ и формата, въ която се е отплъло то.

До като дойде до написването на сваята многотомна история на българския народъ, цѣли 44 години той работи да търси радивнитъ й материали и, докато не се увери, че сж годни да влѣзатъ въ общата сграда на научната мисль, той не ги вмѣкваше въ нея, за да не се развали цѣлото и да не се събори отъ издирванията на въкове. До 200 отдѣлни негови студии, научни спорове и критики на исторически трудове на други учени, наши и чужди, бѣха одѣлването, шлифоването на гравивнитъ материали. Работа разностранна, изтощителна и отговорна, особно за историкъ като Златарски, у когото чувството за историческа отговорност бѣ извънредно силно и винаги го водѣше къмъ неумолима самокритика и честно отношение къмъ трудоветъ на наши и чужди историци. Ние никога не го виждаме увлеченъ отъ временни страсти, обществени настроения, политически борби и шовинистически разпри. Килиенъ отшелникъ — ученъ, той бѣ огръванъ само отъ вѣрата въ истината и само ней служеше. Така трудоветъ му и неговата история станаха обективни и въ тѣхъ еднакво е дадено мѣсто на нашата народна мощъ и на нашиятъ лични и природни слабости.

Отъ „писмата на Цариградския патриархъ Николай Мистикъ до българския царъ Симеона“ до „Историята му на България“ той остава вѣренъ на себе си и се издигна като ученъ съ характеръ и доблестъ предъ учения святъ въ чужбина и у насъ, съ който бѣ до смъртта си въ постоянна връзка. Числѣше се членъ въ много академии по история, география и археология и много дружества.

Подготви като професоръ по българска история голъмъ кадъръ учени и популяризатори на българската историческа мисль.

Наложни термина ромей за византийцитъ, за да не се смѣсватъ съ древнитъ елини и днешнитъ гърци отъ ученитъ и се помѣчи да имъ изтъкне природата и характера.

Той обичаше В.-Търново, въ което се роди на 1866 год., и въ което получи каленето си на историкъ отъ школата на бащо си и Т. Н. Шишковъ и Иловайски, който е билъ любимъ и изучаванъ руски историкъ по онова време. Чрезъ дружбата „Трапезица“ въ София той работѣше за него.

Търново оплаква своя именитъ синъ и скърби за голъмата загуба на българската наука.

„ЯНТРА“

Редакцията съобщава на почитаемитъ абонати въ града, че е натоваренъ г-нъ Иванъ Чантовъ съ инкасиране абонамента на вестника. Молимъ да му се оказва нуждното довѣрие и се изплаща малкия абонаментъ отъ 60 лева при предявяване квитанция. Издрѣжката на вестника се крепи на абонамента — редакцията разчита на подкрепата Ви.

В. „ЯНТРА“
излиза всѣка седмица.
Издание гарантирано.
Годишенъ абонам. 60 л.
ПРИЕМАТЪ СЕ ВСѢКАКЪВЪ
ВИДЪ ОБЯВЛЕНИЯ
външални—40; некролози
—50; малки обявления 10
и 20; официални — 1 лв.
на дума: търговски — по
споразумение.
Отнасяйте се за всичко
до редакцията—
книжарница „Отецъ Паисий“

Чужденцитъ за Търново

РОДА-РОДА

ТЪРНОВО
II.

(Продължение отъ бр. 38)

На 1330 година се възцари третиятъ и последенъ търновски царски родъ, Шишманитъ отъ Видинъ. За една сръбкиня, която българитъ изгонватъ, на 1330 година дветъ съседни държави сж въ отбегнати отношения. Търново се готви усилено за война. Срещата на двата врага става на 28 юний, сжбота, 1330 година въ околноститъ на Кюстендилъ. По обѣдъ сърбитъ неочаквано се появяватъ въ плень боенъ редъ. Въ срѣдата, на коне, облѣчени въ желѣзни ризници, били 300 германски наемници. Оржия, щитове, и облѣкло лѣщѣли на слънцето; въздухътъ се оглушавалъ отъ конско цвилене и звуковетъ на тржбитъ. Кралътъ на сърбитъ заобиколенъ отъ тѣлохранители, вдѣхвалъ смѣлостъ на войницитъ си. Българитъ сж изненадани, слисани. Царътъ имъ привежда въ редъ за бой войскитъ си, но е вече късно. Сърбитъ бѣсно атакуватъ. Мажки работятъ копията, мечоветъ и стрелитъ на дветъ страни, водитъ на Струма сж окървавени. Българитъ не издържатъ. Бойниятъ конъ на царътъ се разярява, изправя се, царътъ пада, пребива се; намиращиятъ се наблизо сърбинъ го убива; безжизнениятъ трупъ качватъ на конъ и го занасятъ на краля на сърбитъ. Лагерътъ на българитъ е превзетъ, благородницитъ откарани въ плень, обикновенитъ войници сж пуснати да се върнатъ по домоветъ си — като братя и отъ една вѣра. Зората заварва полесражението осѣяно съ трупове и доста трудъ коствало, доде се погребатъ — само труповетъ на татаритъ били оставени непогребани. Такъвъ е изходътъ на прочутата битка при Кюстендилъ. Отъ нея насетне почва да се говори за сърбитъ на Балканския полуостровъ.

Но не за дълго. Една нощъ, на 1353 година малка

турска орда премина Дарданелитъ и завзе крепостта на Галиполи. И до сега турцитъ не сж изгонвани отъ тамъ.

Въ Търново царуваше царъ Александъръ. Жена му бѣ хубавата Тодора, нововънчаната царица, търновска еврейка, която следъ покръстването си се нарече Тодора. Лѣтописитъ ни казватъ за нея, че „била набожна и че издигнала много църкви и манастири“. Следъ смъртта ѝ името ѝ се споменавало съ благоговение. Когато турцитъ вече заплашватъ границитъ на България, въ Търново вършатъ разрушителната си роля разни еретици — богомили, исихасти адамити. Най-много и най-опасни за страната били богомитъ, наричани на западъ албигойци и катарии.

На 1365 година султанъ Мурадъ I премѣства столицата си отъ Бруса въ Одринъ и насочва отоманската политика къмъ Европа. Царъ Шишманъ приема да плаща данъкъ, даже дава сестра си за жена на Султана. Монаситъ по-късно словословятъ: „Царица Мара, дѣщерята на царъ Александъръ, великата жена която бѣ дадена на великия Емиръ Мурадъ за жена, само да спаси християнската вѣра и българския народъ, живя набожно и добре и спокойно умря — вѣчна и память“.

Договоротъ за миръ между българския царъ и Султана не трае много: Шишманъ го нарушава — първенъ като преговаря тайно за помощъ и после като отхвърля явно договора. На 1378 година сърбитъ биватъ разбити на Косово поле и на пролѣтътъ на 1393 година Султанъ Баязидъ, „Мълнията“ нареченъ, се отправя да превземе Търново. Следъ тримесечна обсада, на 17 юлий турцитъ превзематъ крепостта, „Веднага, разказва ни Цамблакъ, свещеницитъ бѣха изгонени отъ черквитъ и се настаниха въ тѣхъ безсрамницитъ; въ чужди ржце паднаха светитъ дарове и бѣха хвърлени на кучетата“. Каква е участъта на последния царъ, не се знае; синъ му приема мохамеданството и умира въ Мала Азия като турски бей. Търново, градътъ на царетъ, се превръща въ турско провинциално гнѣздо.

Скоро отъ 21 джамии ходжи призоваваха мюсюлманитъ за молитва къмъ Аллахъ. Цареветъ се зовѣше Хисаръ баиръ и християнитъ не смѣеше да стѣпи тамъ. И църквата на Цареветъ се превръща на джамия — Хисаръ джамиси — съ минаре, което все се събаряше, сѣкашъ българскитъ царе не търпѣха мохамеданската постройка надъ гробоветъ си.

Камбанитъ бѣха млъкнали. При еднообразното клепане на клепалото, първоначално стенещъ, после привикналъ, българскитъ вратъ все повече и повече се превиваше подъ чуждото иго — докато раята, паството, постепенно забрави историята си, съзнание то ѝ се затѣпи и почна не да живѣе, а да животува. Само отъ време на време нѣкоя разпадена глава ще дигне бунтъ — напр. на 1595 год. до-

НАШЪ БЕЛЕЖНИКЪ

Началницитъ на гарнизони.

В.-Търново е било винаги щастливо, когато начело на тукашниятъ гарнизонъ сж стоели военни лица съ лични и обществени добродетели. Тѣ все сж имали присърдце усилията на гражданскитъ власти и на гражданството да се издигне града било като историческа светиня, било като привлекателенъ зачужди, и наши туристи природно красивъ градъ, било да се подѣржи и възпитава патриотическото чувство у поколенията като се почита паметта на заслужилитъ за родината и града търновски великани на духа и дѣлото. Реставрирането на старинитъ на Цареветъ, украсата на града съ два паметника и воененъ домъ, даването на подслонъ на туристи и ученици екскурзианти, подпомагане на старци, бедни и недѣгави хора, старопитали, ученически колонии и приюти — вредъ сж се отзовавали тѣ и, дето е оказано участието и седействието имъ, тамъ е имало успѣхъ и се е довеждало начертаното дѣло до добъръ край.

В.-Търново винаги се е показвало признателно къмъ тѣхъ.

Отличieto на единъ нашъ мѣстень журналистъ

Подписката за нещастното наше съгражданинъ Цанка Илиева Петрова вече надхвърли 40000 лв. и отъ денъ на денъ се увеличава. Вестникъ „Утро“ чрезъ тази подписка разкри колко е състрадателенъ нашия народъ и какъ той е щедро отзивчивъ къмъ истинското нещастнитъ и бедни кавкато е Цанка. Нему трѣбва само да се посочватъ нещастнитъ и да има безпристрастенъ и честенъ пѣтъ, по който да имъ се дава отсърдце пратената помощъ и го за целта, за която е дадена. Цанка скоро ще бѣде подложена на вещь лѣкуване и, вѣрваме, че положението ѝ ще се облекчи, ако не напълно, то поне частично съ общитъ усилия на състрадателнитъ сърдца и науката.

Дългъ ни е да похвалимъ тукъ познатиятъ на всички ни дописникъ на столичнитъ вестници, хумористъ и журналистъ Филипъ Македонски, който разкри предъ общественото истинското нещастие на детето Цанка Илиева и го изнесе въ такъвъ видъ,

че разчувствува сърдцата на малки и възрастни и ги подтиква къмъ толкова възвишенна благотворителностъ.

Ето единъ честно изпълненъ общественъ дългъ.

Ветеринарината властъ обръща
внимание

Който е прочелъ статията за трихината на Д-ръ К. Матевъ въ брой 36 на в. Янтра ще разбере, че нетрѣбва да се яде нетрихиноскопирано свинско месо. Който заколи у дома си прасе трѣбва да помоли длѣжностния ветеринаренъ лѣкаръ или фелдшеръ за трихиноскопира месото му безплатно.

Г. г. Гражданитъ, които, купуватъ по коледнитъ празници донесеното отъ селата месо трѣбва да обръщатъ внимание има ли печатъ върху месото. Неподпечатано месо да не се купува, защото трѣбва да се предполага, че то не е трихиноскопирано и контрабанда е изложето за прожба.

Свинско месо ще се разрешава да се донася отъ селанитъ въ града и излага по улицитъ за продажба само тритъ коледни празници.

Чунденците за Търново

РОДА-РОДА

Търново

II

(продължение от стр. 1)

бровничанинът Соркочевич —но тогава Търново видя 21 бесилки.

Най-характерното за разрушителната сила на турското потисничество бѣ именно това похабяване на българското народно съзнание и дори изчезването на името българинъ...

Румели, ромей, се наричаха всички християнски народи на Балканския полуостровъ. Въ църквитѣ пъкъ бѣха господари гърцитѣ. Цариградският патриархъ раздава епархийтѣ: чибукчия става владика—стига да може да купи сана си. Това продажно грѣцко духовенство се сортачва съ турското чиновничество, за да смучатъ народа и да го омаломощятъ. Все него бедятъ, че крои бунтове. Ако нѣкой българинъ се издигне или забогатѣ, трѣбва да „се нарече“ грѣкъ, за да може да вирѣе. Пише се, чете се на грѣцки и българското заможно съсловие почва да се чувства като грѣкъ. Понѣкога проблѣсва надежда: презъ Руско-турската война на 1810 год. князь Възямски идва съ казациѣ си въ Търново, на 1828 — генералъ Дибичъ; все измамни надежди, само епизоди — турчинътъ все си е господаръ, грѣкътъ — винаги готовъ неговъ помощникъ. Въ митрополитската църква единъ денъ се откриватъ зазидани съкровища—старобългарски ржкописи и реликви. Владиката грѣкъ продава реликвитѣ, а ржкописитѣ накарва да се изгорятъ. Тоя проклетникъ умира на 1838 г. Следъ три години —по български обичай—разтварятъ гроба му: коститѣ му били черни като вжглень.

Черковната борба е била най-разпадена въ Търново и трае до 1870 г., когато се приключва съ пълно тържество.

Тогава Търново бр о и 26000 жители — София едва 13000. Оставени сж ни много описания за Търново въ турско време: отъ Хаджи Калафа —1650, отъ Бартъ, 1862 г. който е пжтувалъ за Африка, отъ Каницъ, 1871 г. и единъ планъ отъ Молтке, който пише въ писмото си отъ 29 май 1837 г. „Понеже Ефендимисъ Султанъ Махмудъ днесъ отива въ джамията, азъ използвамъ свободното си време да нарисувамъ мѣстността и разпо-

ложението на града, та тъй да разгадай тайната му.“ Търново въ турско време работи трѣскаво—имало е търновски контори въ Виена, Букурещъ и Одеса.

На 1877 година най-сетне се яви освободителътъ русинъ. Отъ 20 до 24 юний турското население избѣга изплашено, ужасено. Две дружини само останаха да защищаватъ Търново. Съ съгласието на пашата се формира полиция отъ граждани. Смѣли търновчани се промѣкнаха до руситѣ и имъ описаха положението. На два часа следъ обѣдъ на 25 юний рускиятъ авангардъ се явява на височинитѣ надъ града и праща нѣколко снаряда съ полски орждия по позицитѣ на турцитѣ. На 4 часа донскитѣ казаки минаха Янтра. Неописуема радостъ... После, цѣла седмица наредъ, тършуване изъ турски кжщи и дюкяни. Ценнитѣ ржкописи отъ турската библиотека бѣха разпиляни по улицата отъ „Оловната джамия чакъ до Конака“. На 30 юний Великиятъ князь Николай Николаевичъ установи главната си квартира въ Търново. Той телеграфира на Царя: „Блѣскавъ и трогателенъ приемъ. Народътъ ме обсипа съ цвѣтъ, а когато влѣзохъ въ църква, жени и мъже се навеждаха да целунатъ полата на мантията ми“. Търновчани не забравиха да мислятъ и за търговията си. Златни дни бѣха тѣ: рубли играеха и Хисаръ Джамиси бѣ превърната въ руско императорски складъ за муниции.

Месецъ следъ това, на 31 юлий, Николай отпжтува за Бѣла следъ успѣха на Османъ Паша въ Плѣвненъ срѣщу генералъ Крисденеръ при Гривица. Рускиятъ гарнизонъ остана. И, когато настѣпи зимата, сурова и страшна, рускиѣ офицери, по липса на дърво за огрѣвъ въ Търново, сочеха на войницитѣ си турскитѣ кжщи и викаха „Ломай, братецъ, ето турецкоел!“ Въ джамията на Баждарлъкъ Любенъ Каравеловъ, патриотътъ, откри първата търновска печатница.

За известно време Търново пакъ стана театъръ на исторически събития: въ Общинския домъ, презъ февруарий 1879 година заседава учредителното народно събра-

ние подъ председателството на руския комисаръ, князь Дондуковъ-Корсаковъ; все тамъ, на 29 априлий сжщата година едногласно бѣ избранъ за князь на България Александъръ Батембергъ, който бѣ се сражавалъ рамо до рамо съ руситѣ за освобождението на страната отъ турското иго.

Все пакъ столица на България стана София, едно решение, което насочваше купнежитѣ на българитѣ къмъ Македония, и политиката имъ —къмъ Западъ..

Следъ детронирването на Александъръ Батембергъ, регенти бѣха трима държавника и тримата търновчани. Най-видниятъ отъ тѣхъ бѣ Стефанъ Стамболовъ, „апостолътъ на свободата“. Бурниятъ му животъ неговитѣ дѣла и насилническата му смъртъ—всичко е още прѣсно въ паметъта на народа.

Въ Търново бѣ избранъ, посрѣщнатъ и коронясанъ Фердинандъ Кобургски. При неговото управление Търново е правило много тържества и е жавѣло въ миръ и преуспѣвало.

На 1 юний, по стария календаръ, 1913 година ужасно земетресение разтриса скалитѣ на Янтра. Го трая три минути, като почна на 11 часа и 35 минути преди обѣдъ. Събориха се църквитѣ, повредиха се старинитѣ. Одринъ бѣ превзегъ десетина седмици преди това земетресение; въ зданието на Търновската мжжка гимназия се лѣкуваха ранени при Чаталджа и Одринъ; съборенитѣ тавани и стени ги затрупаватъ. Сждбоносната джамия склада на Царевецъ се срутва, кжщитѣ сжщо зинали. Въ навечерието бѣ избухнала нова ужасна война—войната срещу Сърбия, Гърция и Румъния.

Сѣкашъ старата столица привлича събитията—на 1916 год. Търново бѣ свидетелъ на още едно историческо събитие—въ войната срещу румънитѣ Макензенъ установи щаба си въ Търново, въ Общинския домъ. Както презъ 1877 играеше рублата, сега играеше германската марка. Той бѣ дошелъ въ началото на септемврий и стоя до следъ Нова година.

Много нѣща ми разправяха за него, низиятъ, пъргавиятъ, посивелиятъ генералъ фелдмаршалъ. Най-любопитното за търновци било, че той лесно усвоилъ българския езикъ и бръщолевелъ нѣкой думи. Който желае да го види, трѣбвало да става рано защото още въ 5 часа сутринъта той излиза да се разхож-

да на конь. Когато той се раздѣля съ Търново, градътъ го прави почетенъ гражданинъ и назовава една улица на негово име.

Посетите ли Търново сега, следъ земетресението и тритѣ войни — вие ще намѣрите всрѣдъ чудна панорама отъ скали единъ малък градъ отъ 12000 жители, кжщи на стрѣмно, единъ лошъ хотелъ и стотици и стотици спомени за блаженни и ужасни стари времена—тукъ акантовъ капителъ, донесенъ отъ Никюпъ, за да се възидва въ царски дворецъ, тамъ турска мозайка, по натакъ грѣцка надгробна плоча. Буренякъ покрива развалинитѣ на Трапезица и Хисаря.

Разказва се, че когато царъ Шишманъ напусналъ Царевецъ следъ турската атака, забилъ една главня въ земята и казалъ: „Когато отъ нея покатаръ листи, България ще се освободи“. Днесъ отъ главнята е израсълъ джбъ, когато двама души не могатъ преграби.

(Б. Ред. Статията е писана презъ 1928 год. Приведохме я, всѣки да знае какво да разправя на чужденцитѣ и какво не. Тѣ вѣрватъ, каквото имъ се казва и го пишатъ. Мнозина ще сж недоволни отъ Рода Рода, че тъй пише, но нека се сърдятъ на насъ, които сме му казали или показали само това, което е писалъ).

Празникътъ на търговцитѣ

Празникътъ на търговцитѣ въ града тази година се отпразднува скромно. Молебень и панихида въ църквата Св. Никола, стенописана наново по случай 100 годишнината ѝ идната година. Свещеникъ Хлѣбаровъ каза слово, въ което изтъкна заслугитѣ на българските търговци къмъ църква, училище и държава. Ученицитѣ отъ Търговската гимназия внесоха по-голяма тържественостъ на празненството съ своята музика и стегната маршировка.

Следъ църква търговцитѣ се събраха на другарска среща въ заведението на Минко Дончевъ, дето приеха и гости, и поздравления. Въмсто обичайна трапеза, тѣ внесоха събраната сума отъ 2500 лева за беднитѣ деца при безплатнитѣ ученически трапезарии.

Внесете си АБОНАМЕНТА!

Застраховайте домашнитѣ животни

Земледѣлската и Кооперативна банка, при която е организиранъ застрахователния отдѣлъ на домашнитѣ животни, е опредѣлила седмичната отъ 15 до 22 декемврий т. г. за пропагандиране и разрастване на застраховката на домашнитѣ животни.

Главната целъ на застрахователнитѣ сдружения за добитѣкъ е да се осигури капитала вложенъ въ домашнитѣ животни. Застраховката на домашни животни предпазва състоятелнитѣ скотовѣдци отъ обедняване, а малоимотнитѣ отъ разоряване. Това важно значение прави застраховката на добитѣкъ като необходимостъ въ всѣко земледѣлско стопанство. Звстраховката на домашнитѣ животни у насъ е държавна, свободна и почива върху принципа на взаимностъ и обществено подпомагане. Държавата подпомага съ голѣми парични суми застрахователното дѣло на домашнитѣ животни у насъ съ единичното желание да подпомогне скотовѣдцитѣ и земледѣлцитѣ при нещастни случаи. Болеститѣ и злополукитѣ на домашнитѣ животни сж всѣкидневно явление. Тѣ отнематъ често и последното животно на нашия земледѣлецъ, а на българското скотовѣдство нанасятъ ежегодно близо единъ милиардъ лева загуба. Годишно десетки хиляди стопанства у насъ даватъ жертви на заболѣли и умрѣли животни. Въ това отношение най-много страдатъ дребнитѣ скотовѣдци и земледѣлци. Загубата на едно работно домашно животно може да раздруска изъ основи стопанството на дребния скотовѣдецъ и земледѣлецъ.

Застраховката на домашнитѣ животни въ България датира отъ 1910 г. и отъ тогава до днесъ тя е направила значителни успѣхи. т. е. много съзнателни скотовѣдци сж разбрали нейната голѣма полза и сж станали членове въ застрахователнитѣ сдружения, като при това сж застраховали всичкия си цененъ добитѣкъ. Презъ 1915 година у насъ е имало около 100 застрахователни саружения за добитѣкъ, а презъ 1935 г. броя на тѣзи сдружения е достигналъ цифрата 1959. Презъ 1920 г. банката е изплатила на скотовѣдци, които сж си застраховали животнитѣ 200000 лева, а презъ последнитѣ осемъ години застрахователния от

Сребърна ржкойка отъ Анг. Каралийчевъ

Ето една хубава книга въ спретнато издание. Подъ форма на пжтописи, настроения и разкази Каралийчевъ ни е разкрилъ богатството на своята душа и тънката чувствителностъ на своето сърдце. Живиятъ и оригиналенъ стилъ, свежитѣ образи и лиричниятъ тонъ събуждатъ въ читателя бодро настроение и му доставятъ една истинска естетическа наслада. Пжтнитѣ описания, изпѣстрени съ поетични съзрения, съ анекдоти, исторически събития и факти, съ наблюдения върху бита и стопанския животъ на нашия и чуждитѣ народи, поддържатъ непрекъснато живъ интересъ и съ своето разнообразие го-

ворятъ за широката култура на нашия младъ писателъ.

Каралийчевъ е на планинския върхъ „Яворецъ“, въ сърдцето на българската природа и, облѣханъ отъ нейната красота и величие, той се провиква: „Господи, колко сме близо до тебе! Ако минешъ надъ насъ по снѣжно-бѣлитѣ облаци, ще доловиме шумътъ на твоитѣ святи стѣпки“. Отъ височината той вижда широка огромна земя съ нейнитѣ зашумени съ тъмни гори хълмове, пожнати ниви, окосени ливади и селянина по изгорѣлата угаръ, уподобенъ на „гладна птица, трѣгнала да кълве незаровени отъ ралото зърна“ — „Ахъ, ние всич-

ки сме гладни птици и цѣлъ животъ се лутаме въ нивата на живота да дириме зърната на истината“. Пакъ отъ тамъ той чува гласътъ на жътварката, която „жъне мекъ като коприна овесъ“ и продължава: „тоя човѣшки гласъ ме отнася отвѣдъ годинитѣ, той ме вълнува и милва като майчина ржка. Това е гласътъ на майка ми, която жъне и сржчно реди сребърнитѣ ржкойки“. Предъ скжпия образъ на своята майка Каралийчевъ е всѣкога съ снета шапка и свещено смирение.

И ниятъ се като зърна на скжпоценна броеница пжтописитѣ. Авторътъ е на пазаря въ Кюстендилъ и реди разни картинки. Ето една отъ тѣхъ: Дѣдо отъ Богословъ. Яха на магаде. Яде черъ хлѣбъ и симидъ. „Нагъне залъка отъ черния хлѣбъ и отхапе си малко симидъ—сѣкашъ яде сирене“.

Продалъ дѣдо дръвцата и си купилъ нова капа и колко е веселъ и доволенъ. Показва си капата и като съобщава, че я купилъ за пейсе лева“, запитва „хубава ли е?“ — „Отмина и кривна въ шумака. Отнесе своята чиста и проста радостъ: хлѣбъ, симидъ и нова капа. Нѣкаква сива птичка слѣзе отъ едно клонче на земята и почна да кълве отроненитѣ трохи. Само тя усети сладината на старешкия за лѣкъ“.

Каралийчевъ е „Въ долината на Витъ“. Пжтува съ автомобилъ и описва въ сочни редове видѣното. „Въ Орхане настигнахме пролѣтъта, заплѣла си коситѣ въ клонитѣ на бѣлитѣ сливи и розовитѣ ябълки, прескочила градинскитѣ огради, паднала зачервена въ лѣхитѣ, кждѣто никнатъ млади стрѣкчета и тамъ оста-

нала. Навсѣкжде усещаме нейния дѣхъ“.

Пристига въ Плѣвненъ. Първата среща е съ трагично загиналия поетъ Ракитинъ и за него пише: „Милостъта на живота бѣше оставила следи въ очитѣ му и никой не знаеше, че смъртъта чака вече въ тунела при Реброво този синеокъ, невиненъ човѣкъ, тая книжовна птичка божия“ и предава какво Ракитинъ му разказалъ за Плѣвненски старецъ, продавечъ на погребални ковчези: „Не ми е добъръ занаята. Вземамъ пари отъ хората, казвамъ благодаря, ала никога не смѣя да прибавя като другитѣ търговци: „Заповѣдайте пакъ!“ Пжтуването продължава. Презъ долини, окжпани отъ слънчевъ джждъ, подъ дървета, натегнали отъ цвѣтъ и пчели“.

Въ „Отъ ралото до хлѣба“ ни е разказана историята на

ДЕТСКАТА ЛЪЖА

Детската душа не е била хартия. На нея Бог е писал —но е писал с иероглифи. А да се чете иероглифното писмо е мъчно. От тук произлиза и мъжнотията при възпитанието. Ето защо никой не трябва да се наема с тази дейност преди да е разчел писмото по детската душа, — преди добре да я е изучил. Правят голъми пакости и учители и родители, които преди да сж се що годе запознали с детската психология, нагазват дълбоко въ морето на възпитателната практика. То се знае, че там тѣ сами нѣма да се удавят, но сигурно ще удавят повѣреницитѣ си.

Една от проявитѣ на детската душа, която мъчно се поддава на опознаване е **лъжата**.

Какво нѣщо е лъжата — това е една по-обширна тема, която не се побира въ колонитѣ на единъ вестникъ. Но никой не би трѣбвало да се задоволи съ обикновенната дефиниция: „лъжата е скриване на истината“, особено що се отнася до децата. Детската воля е още въ зародишъ. Съзнанието е въ началенъ процесъ. Детето действува подъ напора на нагони, инстинкти и унаследени заложби. То не съзнава своитѣ постѣпки: гневъ си, крещи, бие... **лъже**, защото нѣма още нищо у него,

което да го спира и обуздава. Всички тия прояви сж негова психология и спирачката трѣбва да дойде отъвън. И именно при служенето съ спирачката иде голѣмата мъжнотия. Дали когато детето не каже самата истина, то действително лъже и трѣбва да бжде наказано?

Дали лъжата за възрастнитѣ не е за него истина? Дали, наопѣки тази лъжа не е една хитрина, една шега, казана съ нѣкаква „благородна“ целъ? Дали не е казана тѣ съ целъ да уязви, да обиди да си отмъсти — нѣщо много естествено за децата, които споредъ нѣкои психолози сж „диваци“ и „варвари? Дали не е резултатъ на възбуденъ страхъ у тѣхъ: възбуденъ отъ самия възпитателъ, отъ този който ужъ е искалъ да я спре (лъжата). Дали не произлиза тѣ отъ една обстановка, въ която е турено то все отъ възпитателитѣ си и при която то не може другояче да действуваше освенъ да не каже истината? Колко, следователно, много трѣбва да обмислятъ и родители и учители кога извѣлятъ въ очитѣ на малкиятъ палавникъ: „Защо лъжешъ?“

Нѣколко примѣри ще приведа, за да охарактеризирамъ различнитѣ форми на лъжата у децата.

Майката кара слугинята да каже на съседката, че не

е въ къщи. Детето прибѣгва първо и съобщава: „Мама не е у дома“.

Нима то е **излъгало**? Не. То е **„услужило“** съвсемъ невинно. Но честото повторение на подобни „услуги“ непременно ще докара не само до лъжата, но и до нѣщо по-лошо.

Детето иска нѣщо. Упоритата му майка или „кака“ не му дава. Неговото малко мозъче почва да търси срѣдства, за да победи. Идва му на умъ **клеветата**. То **слѣгва** нѣщо по адресъ на слугинята Нима то съзнава, че лъже? Впоследствие, може би, ще мисли, че никакъ не е лъгало или клеветило, ами че действително слугинята е била виновна.

За да се **„докара“**, то почва да измисля. И безъ това детето живѣе въ приказенъ и фантастиченъ свѣтъ — въ свѣта на **лъжитѣ** и фантазиитѣ. Баба му го е лъгала съ нескончаимитѣ таласми и самодиви и то **върва**. За него баба му му открива единъ действителенъ миръ. Така юнакътъ — келешъ отрѣзалъ седметѣ глави на змея — Защо да не е истина? — Писано е въ книжкитѣ му. Защо ще обвиняватъ него въ лъжа, когато откраднѣ отъ бонбонитѣ и го заплашатъ съ бой. — „Не! Не не съмъ! Кака е яла!“

Преди две години въ моето отдѣление произведоха анкета двама любители. Единъ студентъ и единъ бившъ учителъ. Студентътъ искаше да разбере отъ ученицитѣ ми какви искатъ да станатъ, кога порастнатъ. За моя изненада отговоритѣ, които имахъ възможностъ на бързо да прочета не отговаряха на действителнитѣ имъ желанія. Тия, които **непринудено**, не подтиквани отъ никого сж идвали при менъ и сж изповѣдвали мѣрка си, сега дадохъ други отговори. За мене бѣ явно, че тѣ сж искали да се **нагодятъ**.

Втората анкета бѣ съ целъ да се добере анкетѣора до възможното „добротворство“ у децата. Е, добре, покрай истинскитѣ хубави случаи азъ прочетохъ невѣроятни работи. За менъ бѣ съвсемъ недопустимо нѣкои добре познати менъ момчета да сж помагали на болни птички. Азъ самъ повторихъ анкетата и пазя отговоритѣ. И тукъ нагаждането и притворството бѣха на лице. Защото при **свободнитѣ** бесѣди въ часоветѣ пакъ тия „добротворци“ сж ми разправяли за събаряне на птичи гнѣзда.

Мѣстото не ми позволява

да привеждамъ много примѣри. Това, което ми е обръщало внимание при детскитѣ постѣпки, особено що се отнася до лъжата, е факта, че децата бързо схващатъ особенното положение, въ което нѣкои сж поставени и бързо реагиратъ — приспособяватъ се — **лъжатъ**. Махнете отъ тѣхъ всички условности и зависимости; оставете ги свободни незастрашени отъ нищо; доближете се до тѣхъ съ усмивка и милувка и тѣхната действителна душа, мисълта имъ, желаніята имъ... ще потекатъ сами изъ устата имъ — толкова сж довърчиви. Поставете ги при обстановка, която не ще имъ диктува нужда отъ лъжата и тѣ не ще лъжатъ — **нѣма защо да лъжатъ** безцелно е за тѣхъ. И наистина, наблюдавайте ги кога свободно си играятъ. Може би нѣкой измежду тѣхъ — то е най-обикновено явление — да се нѣщо възгордѣе, да предяви претенции, да си послужи съ **лъжата**, свойствена на детската възраст. Но викнете го при себе си този честолюбешъ, пошегувайте се съ неговото юначество, поставете го на истинското му мѣсто — дете, зависимо отъ учителя, или отъ родителя. Ние имаме нужда отъ честни, искренѣ бѣдащи граждани. Тѣ сж днешнитѣ малки чорлавци. Природата е вложила въ душицата имъ много и много и много „недѣзи“ и „лоши прояви“ Трѣбва да приемемъ тѣзи недѣзи сато дошли отъ Бога и да чистимъ плевелитѣ, а да поливаме това, що ще израстне като добродетели. Детската лъжа не трѣбва да се взема за такава, **но тя може да стане такава** тъкмо кога, то като такава се третира и съ лъжа и грубости се лѣкува.

К. Страшнловъ

Скърбни

На 18 т. м., се е поминала въ гр. Дръново, Иона Дончева Крусева, 75 години, по баща Сараманова, майка на Пенчо Д. Крусевъ, нашъ сътрудникъ и директоръ на Народната библиотека въ В. Търново. Погребението е извършено на Никулденъ. Покойната е изпратена до вѣчното си жилище отъ всички роднини и безброй познати, всредъ които се ползувала съ голѣма почитъ и уважение.

Нашитѣ съболезнования

Изпращането на полковникъ Никола х. Петковъ

Научило за привеждането на досегашния гарнизоненъ началникъ Н. х. Петковъ на другъ по-високъ постъ въ София, гражданството устрои на 18. XII. вечерта прощална трапеза отъ 120 подноса въ ресторантъ „Царъ Борисъ“.

Присѣтствуваха официалнитѣ лица, представителитѣ на дружествата, видни граждани и новиятъ гарнизоненъ началникъ полковникъ Стефановъ.

Въ прощалнитѣ речи на г. Фъртуновъ, кметъ на града, Вл. Даскаловъ, председателъ на д-во на запаснитѣ офицери, г. Цоню Гергановъ, отъ името на организациитѣ въ Търново и туристич. дружество, г. Григоръ Христовъ, директоръ на слѣтитѣ гимназии, г. Петко Кършевъ, отъ националната пропаганда, г. Петко Кировъ, отъ името на съсловията и г. Т. Кумановъ, отъ името на занаятчиитѣ, се изтъкнаха заслугитѣ на г-нъ х. Петковъ за града — по доизкарване военния домъ, двата паметника, пристройка на казармитѣ, подслонъ на туристи, помощъ за културни начинания — трапезарии, лѣтовища, бедни и недѣгави, работи за сближение на гражданство съ военни, закрепване на воената школа и офицерски курсове. Пиха се поздравници за Н. В. Царя, България и българския народъ.

Г-нъ Полковникъ Стефановъ обеща да следва примѣра на безукорния си предшественникъ за издигане дѣлото на българския воененъ и подчерта, че успѣхитѣ на Н. х. Петковъ сж успѣхи на града, успѣхи на България.

Разчувствуванъ отъ общата признателностъ полков. х. Петковъ отговори на всички съ топли думи на преданъ воинъ къмъ българския царъ, къмъ непоклатимия българ. тронъ, къмъ България, къмъ род-

Застраховайте домашнитѣ животни

(Продължение отъ стр. 2)

дѣлъ при банката е обещатилъ 17000 глави застраховани животни и за тѣхъ е изплатено около 50,000,000 лв.

Отъ горнитѣ цифри ясно се вижда, че застраховката на добитѣкъ презъ последнитѣ десетъ години се е развирила и укрепнала доста здраво, но все пакъ застрахователнитѣ сдружения и засрахования добитѣкъ въ сравнение съ други европейски държави сж мило. Изглежда, че ценното стопанско и икономическо значение на застрахователнитѣ сдружения на добитѣкъ се мъчно оценява отъ болшинството скотовѣдци и земледѣлци у насъ.

Застраховката на домашнитѣ животни въ България е много ефтина и е създадена не за печалби, а за обществено подпомагане. За застраховка на два вола, оценени за 5000 лв., се плаща годишно 75 лв. премия, а за единъ конь, оцененъ за 5000 лв. се плаща 100 лв. премия. Срецу

тѣзи ничтожни премии банката обещетява при нещастни случаи стопанитѣ на застрахованитѣ домашни животни съ 70—80% и изплащането става много бързо.

Крайно време е да се възбуди живъ интересъ между скотовѣдцитѣ и земледѣлцитѣ къмъ голѣмата полза, която носи застраховката не домашнитѣ животни. Въ всички населени мѣста трѣбва да има образувани застраховат. сдружения на добитѣкъ и всички скотовѣдци и земледѣлци трѣбва да станатъ членове на тѣзи сдружения, които имъ носятъ сѣмо полза. Презъ седмицата, за пропаганда, трѣбва да се възбуди голѣмъ интересъ и довърше между всички скотовѣдци и земледѣлци къмъ застрахователнитѣ сдружения на добитѣкъ.

Безъ здравъ, силенъ и осигуренъ добитѣкъ нѣма да има благоденствие въ нашата земледѣлско скотовѣдна страна.

Д-ръ АЛАХВЕРДИЖЕВЪ

„насушния“ отъ зърното до погачата на селската трапеза. Всичко изразено въ поетични слова, съ проникновена любовъ къмъ земята и селянина. „Отъ памтивѣка една корава ржка хвърля семе въ старата нива. Идатъ жътвари всѣко лѣто и помитатъ узрѣлата храна. Не сме ли и ние хората като класоветѣ? Растемъ нагоре. Както класоветѣ поематъ лѣтнатъ роса и земната влага, тѣ поематъ и ние дароветѣ на живота“. Тукъ е дадено майсторско описание на градушката — тая „напастъ Божия“, която внезапно заплашила свещения плодъ но благополучно отминала. „Орелътъ, който лѣтъше предъ градоносния облакъ го отведе къмъ балканскитѣ усои — тамъ да изсипе куршумитѣ си. Подиръ единъ часъ вѣтрътъ замахна съ огромната си невидима метла и премете небето. Отърси

дъждовнитѣ капки отъ класоветѣ. Засмѣха се жътваритѣ. Подгониха чакъма. Една дяволита пѣсенъ екна надъ окжпанитѣ ниви“.

Въ „Лѣтовище за новитѣ поколения“ се описва почивния домъ на „Кооперативенъ ратникъ“. Всичко е разказано просто и живо изразно. И живота на децата, и изгрѣва на месецътъ, и слънцето, и сладкия сънъ. „Нѣма нищо по-хубаво отъ съня край морския брѣгъ. Залюлявъ въ люлката на вълнитѣ, оматъсанъ отъ сребърния шумъ, плененъ отъ свѣтлия ликъ на месечината, ти снемашъ тежката риза на ежедневната грижа, забравяшъ грохота на живота, въздъхвашъ уморенъ и заспивашъ като деге“.

Въ „Нѣкогашното Търново“ е дадена една импресионистична картина за нашя градъ. Въ единъ хумо-

ристично-фейлетоненъ маниеръ сж възобновени спомени, набѣлязани сж нрави и имена отъ недалечното минало на В. Търново, интимни преживѣлици презъ горещъ лѣтенъ день. „Тишина. Слънцето парятъ. Плочитѣ сж ослѣпително бѣли. Надъ уличката, която лжкатуши нагоре, се виятъ асми, висятъ гроздове. Подъ една асма стои баба Мариоли и гледа насреща прѣсния некрологъ на покойната „тятъ Кини“. Щомъ мине нѣкое дете, старухата го спира: — Иди бабиното, прочети онзи некрологъ да разбера онази тамъ на колко години се е писала!“

Мѣстото не ни позволява да се спремъ върху всички пжотписи, настроения и разкази. Всѣко отдѣлно взето е едно бисерче. Много хубави сж „Есенъ въ село“ — пълно съ поезия. „Пролѣтнитѣ гостенчета на София“ — мили ст-

раницы на любовъ къмъ децата на народа, дошли въ столицата съ „очи широко отворени, да „гледатъ и глътатъ. „Иречекъ въ България“ — струи още неизбистрени. изъ историческото минало — отъ прѣвитѣ години на държавното ни строителство. „Романтиченъ Концертъ“ — Адажио отъ Моцартъ — красиво превъплотяване и изживяване на музикалнитѣ звуци въ изящни образи — „Оркестърътъ въздъхна. Цигулкитѣ почнаха да шѣпнатъ. Това не е шѣпотъ на цигулки. а думи на майка, която стои наведена надъ люлката, влюбена въ две малки затворени очи. Това не е шѣпотъ на цигулка, а тихъ пролѣтенъ вѣтръ, който иде отъ нежнозеленитѣ полета, отъ младитѣ житни ниви. отъ напѣпилитѣ дѣбрави. Тоя вѣтръ люлѣе едно синьо цвѣте, съ тънка като косъмъ дрѣжка, сѣкашъ се бои да не

отърси златния прашецъ отъ чашката му“.

„Сребърна ракойка“ е написана съ пластиченъ, бодър и чистъ български езикъ. На много мѣста мисълта е изразена съ отрисовка, но все пакъ картинна речъ: „Сетне нахълтахме въ къщата на дѣдо Благо Гаджевъ. Селска кухня. Чекръкъ. Легло, покрито съ шарена черга. Дѣхъ на прегорѣла свинска масъ. Мъждука газена лампа. На стената виси ножица. Будилникъ. Насѣдахме“.

Или следното: „Церберъ. Пристанище Портъ-Бу. Тукъ е вече Испания. Едно малко морско гнѣздо, окръжено отъ стръмни скали. Задремало южно слънце. Портокалови дървета. Банани — левъ парчето“.

Книгата се чете съ увлечение; наситена съ много багри и изобилно слънце, тя излъчва чаръ, който вълнува душата и гали сърдцето. Г. Г.

ното му В.-Търново. Подчерта, че търновският гарнизон не е изменил на народните съкровени традиции и никога не ще измени. Благодарни на всички за указаното съдействие на цялото гражданство към него и войската за общото дѣло на България и Търново.

Гръмна химна на Царя. Всички пъеха. Група юноши туристи, водени от техния водач Пандели, влѣзоха и му поднесоха букетъ. Съ топли думи г-н полк. х. Петков имъ благодари за вниманието. Топли и сърдечни напътствия даде бившиятъ н-къ на гарнизона, 80 годишниятъ полковникъ отъ запаса г. Брусевъ.

На другия денъ, Николденъ, въ салонитъ на военния домъ г-н полковникъ х. Петковъ се сбогува при трапеза съ офицерското тѣло отъ гарнизона и следъ обѣдъ бѣ изпратенъ до гарата при шпалиръ на войници и почетна рота съ музика, заобиколенъ отъ цялото офицерство и граждани. Презъ деня, по случай имения му денъ, офицерството му направи овация предъ дома.

дружествени

Благотворител. др-во „Милостивий Самарянинъ“

Дружеството брой 174 членки. Управлява се отъ настоятелство, 10-членна съветателна комисия, 3-члененъ контроленъ съветъ и помощни комисии.

Презъ отчетната година др-ството е имало 20 заседания — настоятелствени и съвѣстни.

Дружеството се е грижело за възпитанието, обучението и издрѣжката на 40 деца въ своя забавачница — училище, подъ надзора на добра възпитателка, лѣкарски прегледи и наблюдения.

Настоятелството и 10-членниятъ съветъ сж правили чести ревизии и полагали грижи за добрия вървѣжъ на забавачницата.

На поканата за дарения въ натура сж се отзовали Р.-Търновската община, В. Търновското трудово бюро, Дирекцията на захарната фабрика въ Горна Орѣховица, В. Търновския гарнизонъ, г. Никола Лазаровъ, г-жа Анастасия Радоева, а въ пари — техни царски величества, М-во на вътр. работи, В. Търновската свещоливница, Христофоръ Мариновъ, Комитетътъ за подпомагане беднитъ въ града, Духовно епархийскиятъ съветъ, Коста Панайотовъ, Георги Кабакчиевъ, В. Търновската популярна банка, семейство Л. Владкови, Копринената фабрика, Св. Синодъ, Епископъ Варлаамъ, г-жа д-ръ Стоенчева, г-жа Л. Копчелийска.

Дружеството разполага съ 1000 лв. фондови пари на името на Василка и Якимъ Димитрови и Иванка Ан. Маждракова.

Освенъ издрѣжката на забавачница — училище, Дружеството е развило дейностъ за издрѣжане на нуждаещи

се чрезъ махленски комитетъ, раздавало е продукти на 25 бедни семейства и е участвувало съ представителъ въ разпредѣлителния комитетъ за раздаване помощи по коледнитъ и великденски празници.

Областната сбирка на запаснитъ подофицери.

Дружествата на запаснитъ подофицери отъ цялата област бѣха представени съ свои делегати на областната сбирка, която се състоя на 8 т. м. въ града ни. Съюзътъ се представяваше отъ Якимъ Топузановъ. За бюро на сбирката бѣха избрани председателъ нашиятъ съгражданинъ г-нъ Зелковъ и секретаръ — г-нъ Пенковъ отъ Габрово.

Сбирката поздрави телеграфически Н. В. Царя военния Министъръ, генералъ Луковъ и председателя на съюза г-нъ Радевъ.

На дневенъ редъ се постави изменението на устава на организацията и сбирката се изказа объективно по него. Всички делегати се изказаха по днешното положение на страната, единодушно подкрепятъ Държавния глава и искатъ прочистването на държавнитъ и обществени служби отъ рушителитъ на държавата. Изказаха се за еднакво третиране на съсловията и единодушно даватъ материалната си подкрепа за постройка на Съюзенъ домъ.

Дружеството за Българо — германско културно сближение — В.-Търново на 8 декемврий т. г. избра настоятелство въ съставъ:

1. Председателъ: г-нъ Василь Д. Ангеловъ; 2. подпредседателъ: г-нъ Георги Ст. Георгиевъ; 3. касиеръ: г-нъ Свѣтославъ Ефремовъ; 4. домакинъ: г-жа Карлота Волфартъ; 5. I. секретаръ: г-нъ Хайнрихъ Волфартъ; 6. II. секретаръ: г-нъ Константинъ Стефановъ; 7. подгласници: г-ца Д-ръ Зоя Ставрева, г-ца Вѣра Пиперова и г-нъ Петъръ Петровъ; 8. контролна комисия: г-нъ Арх. Пеню Балтовъ и г-нъ Ангелъ Чучулевъ.

Дружеството си постави за задача да служи за културното сближение и разбирателство между двата народа чрезъ обединение на всички говорящи нѣмски езикъ въ града ни. Редовнитъ събрания ще ставатъ всѣки четвъртъкъ въ 8 часа вечерта и всѣка недѣля въ 10 ч. преди обѣдъ въ клуба на дружеството, надъ Модерната бозаджийница. Дружеството разполага съ модерна библиотека отъ изящна нѣмска литература, списания, художествени илюстрации и ежедневници, съ които могатъ да се ползватъ всички членове и граждани, интересувачи се отъ нѣмски езикъ.

По инициатива на дружеството се откриха нѣмски курсове за ученици и възрастни, които се ръководятъ отъ г-жа Карлота Волфартъ и г-нъ Хайнрихъ Волфартъ — лекторъ отъ Германската Академия въ Мюнхенъ.

Отъ Настоятелството

За нашитъ абонати

За да ви дадемъ най-големо удобство при изпращане на абонамента на вестника, открихме пощенска чекова сметка № 2322. Отъ всѣка т. п. станция може да приведе те сумата 60 лв.

Народна вечеринка

На 8 януарий 1936. г., В.-Търновското запасно офицерско дружество „Бунаръ Хисаръ“ ще даде традиционната си танцувална вечеринка въ салонитъ на В.-Търновския воененъ клубъ.

Умоляватъ се най-учтиво да присѣствуватъ всички граждани и гражданки, които и другъ пътъ сж посещавали вечеринката. Могатъ да доведатъ и гоститъ си.

Входъ: на дами 10 лв., на кавалери по 20 лв.

Доброволни пожертвувания се приематъ съ най-голяма благодарностъ.

Настоящата служи за покана на ония, които не сж получили такава.

Начало на вечеринката 21. часа.

Отъ Дружеството.

Театъръ и забава

Утрото на д-вото за противогазова защита.

Д-вото на младежката противогазова защита изнесе на 15 XII. т. г. въ читалище „Надежда“ утро при препълненъ отъ гражданство салонъ.

Между литературно-музикалната програма, говориха пожарниятъ командиръ г-нъ Ганчо С. Ганчевъ и г. Ив. Николовъ. Последниятъ изтъкна задачитъ на д-ството и нуждата отъ съществуването на противогазово д-во въ Търново, като апелира къмъ всички присѣствувачи да станатъ членове на д-вото.

Представи се „жива картина“, въ която взеха участие търнов. пожарникари съ противогазови маски. Картината представяваше обзана улица, моментъ отъ аеропланно нападение и спасителната работа на пожарникаритъ. Гражданството остана доволно отъ изнесеното удро.

Скоро пристига театъръ „Мара Тотева“. Въ обиколкитъ му изъ Габрово, Севлиево, Павликени и Тръвна той е изнесълъ своя репертуаръ отъ избрани пиеси. Споредъ оценката на мѣстния печатъ въ тия градове изпълнението било на художествена висота и публиката много доволна.

Фабрика за доматенъ сосъ, салца и пюрета.

На кооперативни начала ще се строятъ фабрики за производство на салца, пюрета, сосове и др. продукти отъ домати въ селата Бѣла Черква и Джулюница. На конференцията на доматопроизводителитъ отъ Горно-Орѣховско, състояла се въ с. Джулюница, присѣствували Григоръ Василевъ като представителъ на Б. З. Банка и Директорътъ на В.-Търновската областъ Т. Аврамовъ.

Населението пригрѣща

съ готовност идеята за такава фабрика и напролѣтъ въ с. Джулюница и въ с. Бѣла Черква, чиито кметъ Илия П. Димитровъ и енергичнитъ и предприемчиви бѣлочерковчани сж убедени въ качеството на доматитъ отъ техния край и въ доходността на такава предприятие, ще иматъ тия фабрики.

Художествената украса на църква „Св. Никола“

Вчера, сжбота, 20 т. м. комитетъ въ съставъ проф. Н. Мариновъ, директоръ на Художествената академия, виденъ нашъ художникъ на акварела, свещ. Йорданъ Стойковъ, представителъ на Светата търновска митрополия, църковнитъ настоятели свещ. Т. Недевски, Добри Николовъ, Хр. Грънчаровъ, Трифонъ Ханджиевъ, Г. Кожухаровъ, данъчния представителъ Н. Хр. Бояджиевъ, общинския представителъ Ан. Ралчевъ и художника декораторъ г-нъ Желѣзковъ привременно приеха живописното и декоративно стенописване на църквата Св. Никола.

Приемането стана единодушно. Изпълнението е живописно, спазено е пълно единство, проникнато е съ религиозенъ мистицизмъ, отдѣлнитъ части сж подчинени на общата замисълъ и идея. Образитъ сж споредъ традиционно приетото православно схващане за светитъ икони, материалитъ чисти и провѣрени.

Съ това Търново се обогати съ още една хубаво изписана църква.

Нар. читалище „Братска любовъ“ въ с. Тенча, Търновско, е получило даръ Британската енциклопедия въ 30 тома, издание 1897 год. отъ Атанасъ Ковачевъ, родомъ отъ сѣщото село, който живѣе по настоящемъ въ Чикаго, Америка. Енциклопедията е на разположение на всички желаещи да се ползватъ отъ нея. Хвала на такива дарители.

Курсове по френски езикъ за възрастни.

Лекциитъ въ уредения отъ Д-во Алиансъ Франсезъ курсъ по френски езикъ сж въ своето начало.

Желаещитъ да следватъ курса могатъ да се присѣдинятъ къмъ формираната вече група като се явятъ направо на преподаванията въ Девич. гимназия, всѣки понеделникъ и четвъртъкъ, въ 6:30 часа вечеръ, и се запишатъ при преподавателя г-нъ Стефанъ Поповъ — учителъ отъ Търговската гимназия.

Такса за тримесечие

отъ 24 урока лева 150.

Допуска се едно безплатно пробно присѣствие за всѣки интересувачъ се отъ изучаването на езика.

Книжници

Сложена е подъ печатъ и тия дни се пуца въ продажба книгата „История на пощенската марка“ отъ Янко Русиновъ, началникъ т. п. т. станция В. Търново.

Книгата съдържа пълни и изчерпателни бележки върху всички видове български пощенски марки, излѣзли до сега.

Гя ще е настолно ръководство за всички колекционери и любители на пощенскитъ марки.

Отпечатана е върху луксозна бѣла хартия и за предварително платили стойността и ще ксствува 25 лева.

Доставя се съ автора.

ТУБЕРКУЛОЗАТА

Сжщностъ, форми, лѣкуване и предпазване — отъ Д-ръ Пан. Хитрь, 124 стр., 24 илюстрации, 1 цвѣт. приложение. Одобрена отъ Гл. дирекция на нар. здраве и Министерството на народ. просвѣта. Цена 40 л. Доставка книжарница „Отецъ Паиси“ — В.Търново.

ПРОДАВА СЕ КЪЩАТА на Кинка Д. Рускова

ул. „Резервуарска“ № 67

Справка

Георги Петровъ

Русе, ул. „Солунъ“ 9.

1—3

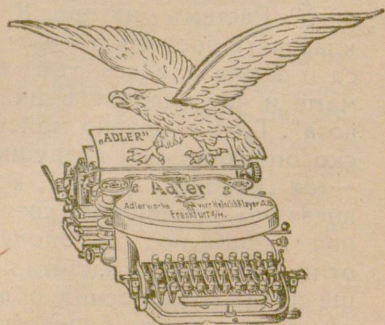
Голѣмъ изборъ на

ТЪРГОВСКИ ТЕФТЕРИ

разни формати и дебелини, солидна подвързия, финна хартия, достъпни цени

въ

книж. „Отецъ Паисий“ — В.Търново

Пишещи машини „АДЛЕРЪ“ при „ОТЕЦЪ ПАИСИЙ“ — Търново